

Mijn Weg door Duisternis

Alle in het boek voorkomende namen, behalve die van de auteur, zijn om privacyredenen gefingeerd of met toestemming gebruikt.

Alle in dit boek gebruikte bijbelcitaten zijn afkomstig uit de NBG-vertaling van 1951.

Inhoudsopgave

Deel I: Mijn levensstrijd

Voorwoord deel I

1. De schaduw van het occulte
2. Angsten, ADHD en jeugdpsychiatrie
3. Tienerjaren en criminele weg
4. Het verlies dat alles veranderde
5. De jeugdgevangenis
6. Liefde, vader worden en hoop
7. Afglijden en verslaving
8. Cel, isoleercel en bevrijding
9. De stem van Jezus, herstel en strijd
10. Leven met de Heilige Geest
11. Dichtbij de dood
12. Lessen in geestelijke oorlogsvoering
13. Volhouden

Deel II: Handvatten bij geestelijke strijd

Voorwoord deel II

1. Geestelijke oorlogvoering
2. Het leger van de tegenstander
3. Baal-Peor en Baal-Berith
4. Pornografie
5. Volharding en geestelijke strijd
6. De Moloch: de demon van kinderoffers
7. Wat Jezus ons leert
8. Gebondenheid en de strijd van de gelovige
9. De demon Belial
10. Ziekten en de geestelijke wereld
11. Ziekten en geneesmiddelen
12. Hoe satan werkt in de alledaagse mens
13. De werking van een vloek
14. Wapenteksten uit de Bijbel
15. Over hekserij en toverij
16. De Bijbel en de moderne wetenschap

Deel I

Mijn eigen strijd

Voorwoord bij deel I

Ik ben Dave Daniel Hendriks, een jongeman van 39 jaar. Ik ben opgegroeid in de Haagse wijk Laakwartier in Den Haag, een prachtige stad gelegen in Nederland en het mooie Zuid-Holland. Ik ben vader van een dochter van 18 jaar die Psychologie studeert aan de Universiteit in Rotterdam. Mijn vader heeft altijd samen met mijn oom een bedrijf in de bouw gerund. Mijn moeder werkt als receptioniste bij de belastingdienst. Mijn zusje is fiscaal manager bij een groot bedrijf en mijn zwager werkt als huisarts. Hun zoontje, die nog geen jaar oud is, hoort er natuurlijk ook bij. Ik zelf heb wat minder geluk gehad in het leven, omdat ik al ruim vijf jaar in psychiatrische ziekenhuizen opgenomen zit. Zo is het niet altijd geweest.

1. De schaduw van het occulte

Het begon allemaal met het ziekbed van mijn opa, die op jonge leeftijd longkanker kreeg en uiteindelijk op 54-jarige leeftijd gestorven is. Dat was erg voor mijn oma, want zij was 49 jaar toen zij weduwe werd. Na de dood van mijn opa heeft ze ook nooit meer een andere man gehad. Maar tegelijk start hier ook het begin van de ellende. Mijn opa en oma waren namelijk vrijmetselaars. Wat dat inhoudt is dat zij aangesloten zijn bij een besloten club waar bijvoorbeeld over politiek gepraat wordt. Wat ik begrepen heb is dat zij ook aan occulte praktijken doen, zoals rituelen, offers enz. Ik herinner me dat toen mijn opa ziek was, mijn oma mij, in de hoop dat mijn opa langer kon leven, een verbond met een demoon aan liet gaan. Ik was destijds 3 jaar. Wanneer ik aan mijn kindertijd denk, dan kan ik voor me halen dat ik vaak demonische verschijnselen zag en daar ontzettend bang voor was. Ik herinner me een keer dat ik om mijn moeder riep en, terwijl ik dat wezen wel zag, ze het niet kon zien. Mijn moeder sloeg op het bed en riep: 'Ga weg, ga weg', om mij rustig te krijgen. Uiteindelijk verdween de demoon weer.

Zoals mijn opa en oma was ook mijn vader vroeger bezig met occultisme. Hij deed aan pendelen, waarbij je met een gewichtje aan een touw antwoord probeert te krijgen op vragen, en las boeken over het lezen van aura's. Ik vond die dingen ook wel interessant op jonge leeftijd. Op een dag ging ik met mijn vader mee naar een occulte beurs waar ik mijn hand liet lezen. Toen die man mijn hand vast had, hoorde ik een zware stem in mijn hoofd zeggen: 'Hij heeft het IQ van een aap. Waarom of hoe, God weet het!' Later ging mijn vader met een waarzegger praten, waarna we weer terug naar huis zijn gegaan. Mijn vader had ook altijd kristallen in huis, die vaak gebruikt worden binnen spirituele praktijken, zoals healing en rituelen.

Waar ik tot de dag van vandaag echt blij mee ben, is dat mijn ouders mij naar een christelijke basisschool hebben gestuurd. Ik hoorde daar op kinderlijke wijs de verhalen over Jezus en God, onze Vader en de Heilige Geest, maar ook over de koningen, de profeten en de discipelen. In mijn tijd werd op school heel veel aandacht aan de christelijke feestdagen besteed. Ik weet nog dat ik als klein kind tegen de meester zei: 'Meester Jan, meester Jan, God is toch heel groot?' Ik dacht dat God een reusachtig mens was. Ik ben mijn ouders dankbaar dat ze qua schoolkeuze een verstandige beslissing hebben gemaakt.

Toen ik 6 jaar was, werd mijn zusje geboren en werd ik een grote broer. Ze was een mooie baby met een hele lieve lach. Echter, een tijd na de geboorte van mijn zusje, sprak de duivel tegen mij. Hij zei: 'Zie je hoeveel je ouders met je zusje bezig zijn? Ze hebben geen aandacht meer voor jou!' En toen ik zijn misleiding in de gaten kreeg, begon ik jaloersheid te ontwikkelen. Ik hield wel van mijn zusje, dat is gelukkig nooit weggegaan, maar ik begon haar te pesten. Toen ze begon te lopen gaf ik haar een duwtje zodat ze omviel. Een andere keer was er weer een moment dat ik met haar aan het knuffelen was. Ik ben blij dat ik ook dat soort dingen deed, want over de tijd waarin ik jaloers was heb ik nog steeds berouw, soms tot tranen aan toe. Ik denk op die momenten: 'Had ik je maar meer liefde gegeven, zusje!' Het voordeel dat mijn zusje met mij als oudere broer had, was dat niemand haar durfde te pesten. Ze waren bang voor mij. Er was een dag dat ze om de hoek naar de sigarenboer ging om snoep te kopen. Er was daar een jongetje dat wist wie ik was, maar ook een vriendje dat dit niet wist. Hij stond op het punt om mijn zusje te treiteren. Toen zei dat andere jongetje: 'Nee, nee, doe dat nou niet. Dat is het zusje van Dave.' Mijn zusje kwam vol trots thuis en vertelde wat ze bij de sigarenboer had meegemaakt. Toen was ik weer de stoere grote broer.

Als we buiten waren, gingen we meestal een partijtje voetballen of touwtje springen of andere spelletjes die we leuk vonden om te doen. We hadden ook een grote vriendengroep met de burens in de straat. Allemaal leeftijdsgenootjes die destijds ook daar woonden. Buiten spelen was dus superleuk. We hadden in de zomer een keer per jaar een straatbarbecue en dan huurden de ouders een springkussen. Het waren meestal de vaders die zich weer even kind voelden en het springkussen in beslag namen. Er was ook muziek. Wat was dat een fijne tijd. Ik trok in die tijd het meeste met mijn neefje Lars op. Hij is anderhalf jaar jonger dan ik. Het was een jongen met een zacht karakter, dus ik moest het vaak voor hem opnemen. Zo waren we een keer aan het voetballen. Lars dribbelde steeds langs een jongen die net iets ouder was dan ik. De naam van die jongen was Bennie. Op een gegeven moment werd Bennie boos op Lars en begon hij hem te slaan. Ik riep: 'Hé mafkees, blijf je van mijn neefje af of niet?' Hij schreeuwde tegen mij: 'Wat wil jij dan doen?' En hij kwam meteen met grote stappen op me af en we raakten in een gevecht, waarna hij al snel begon te huilen. Hij wist niet dat ik taekwondo deed. Het was een makkelijk gevecht. Lars had ook een zusje. Zijn vader en moeder hadden het vroeger op financieel vlak niet heel breed, maar werkten wel keihard. Mijn ouders trokken heel veel met hen op. De vriendschap die ik met Lars had, had mijn zusje met mijn nichtje. Het was ook fijn dat we nog geen 80 meter lopen bij elkaar vandaan woonden.

Als jong kind was ik voor niemand bang, behalve voor het donker. Ik sliep altijd met licht aan. Ik was een druk kind en soms zei mijn moeder: 'En nu doe je rustig, anders bel ik ome Kees!' En dan antwoordde ik terug: 'Doe maar. Ik ben toch niet bang voor hem.' En dan riep mijn moeder weer terug: 'Nou, dat zal ik maar wel zijn, want hij is heel groot!' Dat klopt ook. Ome Kees is een man van ruim 2 meter 10. Ik zag hem een keer op een feestje. Mijn moeder zei: 'Kijk, dat is ome Kees.' Als klein kind liep ik naar hem toe, keek ik omhoog naar zijn gezicht en zei ik: 'Ik ben echt niet bang voor jou!' Ik gaf hem een harde schop tegen zijn scheen. Ik dacht: 'Ik draai me om en loop gewoon weg.' Toen voelde ik een hand om mijn nek heen gaan. Ome Kees kneep me even stevig in mijn nek. Ik draaide me om en hij zei: 'Dat doe jij niet meer bij je ome Kees hè?' Toen dacht ik: 'Daar heb ik me toch in vergist.' Dus antwoordde ik: 'Nee ome Kees, nee ome Kees.' Daarna heb ik hem ook nooit meer een schop durven geven.

Mijn kindertijd was wel een mooie tijd, maar werd overschaduwed door wat mijn oma bij mij als 3-jarig jongetje deed. Ze offerde mij aan een demoon, die ons in mijn kindertijd voor de gek hield. Die demoon begon steeds meer eigenschappen van me te stelen door bijvoorbeeld vloeken uit te spreken over de gaven die ik had. Puzzelen was het eerste wat hij in groep 1 van mij afpakte. Ik herinner het me nog als de dag van gister. Op een dag kwam Hennie Huisman naar onze school. Ik stond met de kinderen van mijn klas te wachten om naar hem toe geroepen te worden. Tijdens het wachten kwam de demoon weer en zei hij: 'Geef je mij je gevoel als ik je laat winnen?' Natuurlijk wilde ik winnen. Ik zag geen kwaad in die demoon, dus ik zei: 'ja.' Toen ik werd geroepen, vertelde ik een mop en werd ik de winnaar van de school. Ik heb de foto nog met Hennie Huisman en mij samen.

Een andere keer zat ik thuis naast mijn vader op de bank. Het lied van René Froger waarmee hij doorbrak kwam op tv: 'Een eigen huis, een plek onder de zon en altijd iemand in de buurt die van me houden kon.' Zo gaat dat liedje. Weer kwam de demoon en hij vroeg: 'Geef je mij je eigen huis en je plek onder de zon?' Ik was onwetend en ik antwoordde: 'Ja hoor.' Hij deed zich namelijk vriendelijk voor, zoals christenen zeggen dat hij zich kan voordoen als een engel van het licht. Wat weet je nou over de duivel op zo'n jonge leeftijd? Niet veel in ieder geval. Ik wist niet eens